

บทที่ 3
ระบบวรรณยุกต์

ภาษาไทยถิ่นที่ใช้พูดกันในอำเภอเมือง อำเภอห้วยสะแก อำเภอบางสะพาน และอำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และในอำเภอปะทิว อำเภอท่าแซะ และอำเภอเมือง จังหวัดชุมพร รวมจุดเก็บข้อมูลทั้งสิ้น 39 จุด เมื่อนำมาวิเคราะห์ โดยใช้ตารางทดสอบเสียงวรรณยุกต์แล้ว * ปรากฏว่าระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นในบริเวณดังกล่าวมีรูปแบบการแยกเสียงวรรณยุกต์ทั้งสิ้น 12 แบบด้วยกัน ** และจากรูปแบบการแยกเสียงวรรณยุกต์นี้เอง ทำให้ผู้วิจัยแบ่งภาษาไทยถิ่นที่ได้จากจุดเก็บข้อมูลทั้ง 39 จุดนั้นเป็นภาษาไทยถิ่นย่อย 12 กลุ่ม

ในบทนี้ผู้วิจัยจะให้รายละเอียดเกี่ยวกับการแยกเสียงวรรณยุกต์ หน่วยเสียงวรรณยุกต์และสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทั้งหมดของภาษาไทยถิ่นย่อย 12 กลุ่มดังกล่าว ทีละกลุ่มตามลำดับ

วิธีเสนอผลการวิเคราะห์

1. ระบบวรรณยุกต์

ผู้วิจัย เสนอระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นย่อยแต่ละกลุ่มโดยใช้แผนผังซึ่งแสดงให้เห็นลักษณะการแยกเสียงวรรณยุกต์ จำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ และสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์

* อุตารางที่ 6 ในบทที่ 2 หน้า 63

** อูภาพที่ 18 หน้า 77

ภาพที่ 18 การแยกเสียงวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นย่อย 12 กลุ่ม

กลุ่มที่ 1					กลุ่มที่ 2					กลุ่มที่ 3							
	A	B	C	DL	DS		A	B	C	DL	DS		A	B	C	DL	DS
1	ว.1					1	ว.1					1	ว.1				
2		ว.3	ว.4	(ว.3)		2		ว.3	ว.4	(ว.3)		2	ว.2	ว.4	ว.5	(ว.4)	
3	ว.2					3	ว.2					3					
4		ว.4	ว.5	(ว.4)	(ว.5)	4		ว.4	ว.5	(ว.4)		4	ว.3	ว.5	ว.6	(ว.5)	(ว.6)
กลุ่มที่ 4					กลุ่มที่ 5 (1)					กลุ่มที่ 6 (2)							
	A	B	C	DL	DS		A	B	C	DL	DS		A	B	C	DL	DS
1	ว.1					1						1					
2	ว.2	ว.4	ว.5	(ว.4)		2		ว.1	ว.3	(ว.1)		2		ว.1	ว.4		
3						3	ว.2					3	ว.2			(ว.2)	
4	ว.3	ว.5	ว.6	(ว.5)		4						4			ว.3		
กลุ่มที่ 7 (3)					กลุ่มที่ 8 (4)					กลุ่มที่ 9 (7)							
	A	B	C	DL	DS		A	B	C	DL	DS		A	B	C	DL	DS
1						1						1					
2		ว.1		ว.4		2		ว.1		ว.4		2		ว.1		ว.4	
3	ว.2					3	ว.2					3	ว.2				
4			ว.3			4		ว.3	ว.5	(ว.3)	(ว.5)	4		ว.3		ว.5	
กลุ่มที่ 10 (6)					กลุ่มที่ 11 (7)					กลุ่มที่ 12 (8)							
	A	B	C	DL	DS		A	B	C	DL	DS		A	B	C	DL	DS
1						1						1					
2		ว.1		ว.4		2		ว.1	ว.4	(ว.3)		2		ว.1	ว.4	(ว.3)	(ว.2)
3	ว.2					3	ว.2					3	ว.2				
4		ว.3	ว.5	(ว.3)		4		ว.3	ว.5	(ว.5)		4		ว.3	ว.5		(ว.5)

อนึ่ง ในการนับจำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ผู้วิจัยพิจารณาจากเสียงวรรณยุกต์ที่เกิดในพยางค์เป็นเป็นหลัก ส่วนเสียงวรรณยุกต์ที่เกิดในพยางค์ตายทั้งที่มีเสียงสระยาวและสระเสียงสั้นผู้วิจัยนับรวมเป็นสมาชิก หรือ เสียงวรรณยุกต์ย่อยของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่เกิดในพยางค์เป็น โดยพิจารณาที่ความคล้ายคลึงกันของสัญลักษณ์เป็นเกณฑ์

2. สัญลักษณ์ของวรรณยุกต์

วิธีแสดงสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์เท่าที่มีใช้ในปัจจุบันมีอยู่ 4 วิธี ได้แก่ คำเรียกชื่อเสียงวรรณยุกต์ อักษรวรรณยุกต์ ตัวเลขแสดงระดับเสียง และการบรรยายโดยละเอียด วิธีแสดงสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ต่าง ๆ เหล่านี้ยึดหลักเกณฑ์การจำแนกพิสัยระดับเสียงของผู้พูดออกเป็น 5 ระดับ โดยกำหนดให้ช่องว่างระหว่าง 5 ระดับนี้เท่ากัน ซึ่งนักภาษาศาสตร์ถือว่าเป็นการแบ่งที่ละเอียดที่สุดที่จะได้ยินข้อแตกต่าง (ม.ร.ว.กัลยา ติงศภทีย์ 2525: 1: 121)

ภาพที่ 19 ระดับเสียงหลัก 5 ระดับ

5	_____	สูง
4	_____	กลางค่อนข้างสูง
3	_____	กลาง
2	_____	กลางค่อนข้างต่ำ
1	_____	ต่ำ

วิธีแสดงสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ทั้ง 4 วิธี มีรายละเอียดดังนี้

ก. คำเรียกชื่อเสียงวรรณยุกต์* การเรียกชื่อเสียงวรรณยุกต์ทำโดยระบุระดับเสียงที่จุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์ตามด้วยลักษณะการขึ้นลงของเสียง

* เนื่องจากยังไม่มีระบบคำเรียกชื่อเสียงวรรณยุกต์ที่แสดงสัญลักษณ์ที่แท้จริงคือบ่งรายละเอียดทุกประการของเสียงสูงต่ำในภาษาได้สมบูรณ์ ระบบที่ผู้วิจัยใช้ได้พยายามที่จะแสดงสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ให้ชัดเจนที่สุด

เช่น กลางก่อนข้างสูง-ระดับ สูง-ตก และ กลาง-ระดับ-ขึ้น เป็นต้น ในบางกรณี อาจจะมีการระบุรายละเอียดเพิ่มเติม ได้แก่ ระดับเสียงที่จุดจบ หรือ จุดที่มีการเปลี่ยนระดับเสียง เช่น กลาง-ขึ้นถึงกลางก่อนข้างสูง และ ต่ำ-ระดับขึ้นตอนท้ายของพยางค์ ถึงกลาง ตามลำดับ สาเหตุที่ต้องมีการให้รายละเอียดเพิ่มขึ้นนี้เนื่องจากมีเสียงวรรณยุกต์ 2 เสียงที่มีสัทลักษณะใกล้เคียงกันมากปรากฏในข้อมูล เช่น เสียงวรรณยุกต์ กลาง-ขึ้นถึงสูง กับเสียงวรรณยุกต์ กลาง-ขึ้นถึงกลางก่อนข้างสูง ซึ่งต่างก็เป็นเสียงวรรณยุกต์กลาง-ขึ้นเหมือนกัน หากไม่ระบุระดับเสียงที่จุดจบจะทำให้ไม่สามารถแสดงข้อแตกต่างของเสียงวรรณยุกต์คู่นี้ได้ นอกจากนี้ หากเสียงวรรณยุกต์ใดจบลงด้วยเสียงกักที่เส้นเสียง ก็จะระบุไว้ในชื่อด้วย เช่น เสียงวรรณยุกต์ กลาง-ขึ้น-เสียงกักที่เส้นเสียง เป็นต้น

วิธีแสดงสัทลักษณะของวรรณยุกต์โดยใช้คำ เรียกชื่อเสียงวรรณยุกต์ มีข้อดีคือ ถ้าผู้ใช้มีความแม่นยำในเรื่องระดับเสียงหลัก 5 ระดับก็จะเข้าใจง่าย คำเรียกชื่อเสียงวรรณยุกต์ที่ระบุรายละเอียดเป็นวิธีที่แสดงสัทลักษณะของวรรณยุกต์ได้อย่างชัดเจนมาก แต่โดยทั่วไปนักสัทศาสตร์จะใช้คำ เรียกชื่อเสียงวรรณยุกต์ที่ระบุเฉพาะระดับเสียงที่จุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์ และลักษณะการขึ้นลงของเสียงเท่านั้น มักไม่ระบุรายละเอียดของระดับเสียงที่จุดจบ หรือ จุดที่มีการเปลี่ยนระดับเสียง ยกเว้นในกรณีจำเป็นที่กล่าวแล้วข้างต้น ดังนั้นจึงทำให้การใช้คำ เรียกชื่อวรรณยุกต์มีข้อเสียในแง่ที่อาจจะทำให้ผู้อ่านไม่สามารถทราบสัทลักษณะทั้งหมดของเสียงวรรณยุกต์บางเสียงได้ นอกจากนี้ คำ เรียกชื่อเสียงวรรณยุกต์ยังไม่เหมาะที่จะนำไปใช้แสดงสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในกล่องวรรณยุกต์ด้วย เพราะขาดความกระชับรัด

ข. อักษรวรรณยุกต์ (tone letter) ประกอบด้วยเส้นตั้งหนึ่ง เส้น แทนพิสัยระดับเสียงของผู้พูดแต่ละคน และ เส้นนอนหนึ่ง เส้นทางด้านขวาของเส้นตั้ง

แสดงจุดเริ่มต้นและรูปของเสียงวรรณยุกต์ ในการเขียนเส้นนอนต้องคำนึงถึงระดับเสียงหลัก 5 ระดับด้วยเสมอ* (ม.ร.ว.กัลยา ติงศรัทธี 2525:1: 122-123) ตัวอย่างเช่น [๒] หมายถึงเสียงวรรณยุกต์ กลาง-ระดับ-ขึ้น หากเสียงวรรณยุกต์ใดจบด้วยเสียงกักที่เส้นเสียง จะใช้เครื่องหมาย ? แสดงไว้ด้วย เช่น [ก ?] หมายถึงเสียงวรรณยุกต์กลางค่อนข้างสูง-ขึ้น-ตก-เสียงกักที่เส้นเสียง

วิธีแสดงสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์โดยใช้อักษรวรรณยุกต์ มีข้อดีคือ อักษรวรรณยุกต์ที่เขียนไว้อย่างชัดเจน ไม่คลาดเคลื่อน จะสามารถแสดงสัญลักษณ์การขึ้นลงของเสียงวรรณยุกต์ได้อย่างดี เพราะบอกจุดที่มีการเปลี่ยนระดับเสียงว่าอยู่ช่วงไหนของพยางค์ได้ทำให้จำแนกเสียงวรรณยุกต์ได้ชัดเจน นอกจากนี้ อักษรวรรณยุกต์ยังสามารถนำไปใช้แสดงสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ในกล่องวรรณยุกต์ได้อย่างกระชับรัด ข้อเสียของการใช้อักษรวรรณยุกต์คือ หากผู้ใช้ขาดความระมัดระวังในการเขียน จะทำให้เส้นแสดงระดับเสียงมีโอกาสคลาดเคลื่อนได้ง่าย นอกจากนั้น ยังยากลำบากในการพิมพ์อีกด้วย

ค. ตัวเลขแสดงระดับเสียง ตัวเลขที่ใช้ได้แก่ตัวเลขที่ใช้เรียกระดับเสียงหลักทั้ง 5 ในกรณีที่เป็นเสียงวรรณยุกต์ระดับ เสียงวรรณยุกต์ขึ้น หรือเสียงวรรณยุกต์ตก ตัวเลขที่ใช้จะมี 2 ตัว คือ ตัวเลขตัวแรก แสดงระดับเสียงที่จุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์ และตัวเลขตัวที่สองแสดงระดับเสียงที่จุดจบของ

* ดูระดับเสียงหลัก 5 ระดับ หน้า 78

เสียงวรรณยุกต์ เช่น 33 หมายถึง เสียงวรรณยุกต์กลาง-ระดับ 45 หมายถึง เสียงวรรณยุกต์กลางค่อนข้างสูง-ขึ้น 21 หมายถึง เสียงวรรณยุกต์กลางค่อนข้างต่ำ-ตก เป็นต้น ในกรณีที่เสียงวรรณยุกต์มีลักษณะการขึ้น-ลง ของเสียง 2 ลักษณะขึ้นไป ใน 1 พยางค์ เช่น เสียงวรรณยุกต์ระดับ-ขึ้น เสียงวรรณยุกต์ขึ้น-ตก เสียงวรรณยุกต์ขึ้น-ระดับ-ตก เป็นต้น ตัวเลขที่ใช้จะมี 3 หรือ 4 ตัว ตัวเลขตัวแรกแสดงระดับเสียงที่จุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์ ตัวเลขสุดท้าย แสดงระดับเสียงที่จุดจบของเสียงวรรณยุกต์ และตัวเลขตัวกลาง แสดงถึงการเปลี่ยนแปลงระดับเสียงของวรรณยุกต์ระหว่างจุดเริ่มต้นกับจุดจบ เช่น 454 หมายถึง เสียงวรรณยุกต์กลางค่อนข้างสูง-ขึ้น-ตก 113 หมายถึง เสียงวรรณยุกต์ ต่ำ-ระดับ-ขึ้น 4554 หมายถึง เสียงวรรณยุกต์กลางค่อนข้างสูง-ขึ้น-ระดับ-ตก เป็นต้น หากเสียงวรรณยุกต์ใดจบด้วยเสียงกักที่เส้นเสียง จะใช้เครื่องหมาย ʔ แสดงไว้ด้วย เช่น 451 ʔ หมายถึง เสียงวรรณยุกต์กลางค่อนข้างสูง-ขึ้น-ตก-เสียงกักที่เส้นเสียง

วิธีแสดงสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์โดยใช้ตัวเลขแสดงระดับเสียง มีข้อดีคือ บอกระดับเสียงวรรณยุกต์ได้อย่างไม่คลาดเคลื่อน คือ บอกระดับเสียงที่จุดเริ่มต้น และจุดจบของวรรณยุกต์ และ ลักษณะการขึ้นลงของเสียงอย่างชัดเจน นอกจากนี้ยังสามารถนำไปแสดงในกล่องวรรณยุกต์ได้ง่าย สะดวกในการพิมพ์ แต่มีข้อเสียคือ ไม่สามารถบอกจุดที่มีการเปลี่ยนระดับเสียงว่าอยู่ในช่วงไหนของพยางค์ได้

ง. การบรรยายโดยละเอียด* เป็นการบรรยายเสียงวรรณยุกต์ต่าง ๆ โดยละเอียดตั้งแต่ระดับเสียงวรรณยุกต์ที่จุดเริ่มต้นจนถึงจุดจบ ลักษณะการเปลี่ยนระดับขึ้นลงของเสียงวรรณยุกต์ จุดที่มีการเปลี่ยนระดับเสียงว่าอยู่ในช่วงไหนของพยางค์ รวมทั้งสัญลักษณ์บางประการที่อาจเกิดร่วมกับระดับเสียงวรรณยุกต์ เช่น เสียงกักที่เส้นเสียงตอนจบพยางค์

* ดูตัวอย่าง การบรรยายโดยละเอียด หน้า 83

วิธีแสดงสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์โดยการบรรยายละเอียด มีข้อดี คือ ให้รายละเอียดอย่างสมบูรณ์และมีความชัดเจนที่สุด อ่านเข้าใจได้โดยง่าย แต่มีข้อเสียคือมีความยาวมากไม่สะดวกในการนำไปใช้

ผู้วิจัยได้พิจารณาวิธีแสดงสัญลักษณ์ทั้ง 4 วิธีนี้ และกำหนดว่าในบทที่ 3 เฉพาะที่ส่วนที่ผู้วิจัยบรรยายเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในข้อมูลทุกเสียง* ผู้วิจัยจะใช้วิธีแสดงสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ทั้ง 4 วิธี ประกอบกัน เพื่อให้ชัดเจนมากที่สุด และคำเรียกชื่อวรรณยุกต์ที่ใช้ จะเป็นแบบที่ไม่ระบุรายละเอียด ยกเว้นในกรณีที่มีความจำเป็น ดังที่กล่าวไว้ข้างต้น

ในการแสดงสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ที่ปรากฏในระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นย่อยแต่ละกลุ่มรวม 12 กลุ่ม ผู้วิจัยจะใช้ตัวเลขแสดงระดับเสียงเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ในส่วนที่ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและบทอภิปรายผล ผู้วิจัยเลือกใช้ คำเรียกชื่อเสียงวรรณยุกต์ หรือ อักษรวรรณยุกต์ หรือ ตัวเลขแสดงระดับเสียง ตามความเหมาะสมแล้วแต่กรณี

ส่วนในภาคผนวก ง. ซึ่งเป็นตอนที่ผู้วิจัยสรุปเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในแต่ละช่องของกล่องวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกลางและภาษาไทยถิ่นใต้ นั้น ผู้วิจัยใช้ คำเรียกชื่อเสียงวรรณยุกต์ และตัวเลขแสดงระดับเสียง ประกอบกัน

* ดูหน้า 83-90

สัญลักษณ์ของวรรณยุกต์

เสียงวรรณยุกต์ทั้งหมดเท่าที่ปรากฏในภาษาไทยถิ่นย่อย 12 กลุ่มที่ใช้พูดกันระหว่างอำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ถึงอำเภอเมือง จังหวัดชุมพรนั้นมีอยู่ 37 เสียง* ซึ่งมีสัญลักษณ์ต่าง ๆ กัน เสียงวรรณยุกต์ทั้งหมดนี้สามารถจัดกลุ่มได้เป็น 2 กลุ่ม ตามรูปของเสียงวรรณยุกต์คือ กลุ่มวรรณยุกต์ระดับ และกลุ่มวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. กลุ่มวรรณยุกต์ระดับ

วรรณยุกต์ระดับ หมายถึง วรรณยุกต์ที่มีระดับเสียงคงที่ตั้งแต่ต้นจนจบพยางค์ (ม.ร.ว.กัลยา ดิงศกรีย์ 2525: 1: 121)

เสียงวรรณยุกต์ระดับในภาษาไทยถิ่นย่อยดังกล่าวมีดังนี้

- 1.1 เสียงวรรณยุกต์สูง-ระดับ [55] ระดับเสียงที่จุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์อยู่ที่ระดับ 5 แล้วระดับเสียงจะคงที่ไปจนจบพยางค์
- 1.2 เสียงวรรณยุกต์กลางค่อนข้างสูง-ระดับ [44] ระดับเสียงที่จุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์นี้อยู่ที่ระดับ 4 แล้วระดับเสียงจะคงที่ไปจนจบพยางค์
- 1.3 เสียงวรรณยุกต์กลาง-ระดับ [33] ระดับเสียงที่จุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์นี้อยู่ในระดับ 3 แล้วระดับเสียงจะคงที่ไปจนจบพยางค์
- 1.4 เสียงวรรณยุกต์ค่อนข้างต่ำ-ระดับ [22] ระดับเสียงที่จุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์นี้อยู่ที่ระดับ 2 แล้วระดับเสียงจะคงที่ไปจนจบพยางค์

* ดูรายละเอียดเกี่ยวกับการปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ต่าง ๆ เหล่านี้ในระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นย่อย 12 กลุ่ม หน้า 91-108

1.5 เสียงวรรณยุกต์ต่ำ-ระดับ [L1d] ระดับเสียงที่จุดเริ่มต้น
ของเสียงวรรณยุกต์นี้อยู่ที่ระดับ 1 แล้วระดับเสียงจะลงไปจนจบพยางค์

2. กลุ่มวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ

วรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ หมายถึง วรรณยุกต์ที่ระดับเสียงจากจุด
เริ่มต้นอาจสูงขึ้น ตกต่ำลง สูงขึ้นแล้วลดต่ำลง หรือลดต่ำลงแล้วสูงขึ้น ภายในช่วง
ของการเปล่งเสียงหนึ่งพยางค์* เสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับในภาษาไทยก่นย่อของงาน
วิจัยนี้ อาจจัดเป็นกลุ่ม ๆ ตามรูปของเสียงวรรณยุกต์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

วรรณยุกต์ขึ้น หมายถึง เสียงวรรณยุกต์ที่ระดับเสียงสูงขึ้นจาก
จุดเริ่มต้น เสียงวรรณยุกต์ขึ้นในงานวิจัยนี้มี 8 เสียงดังนี้

2.1 เสียงวรรณยุกต์กลางค่อนข้างสูง-ขึ้น [K 45] ระดับเสียง
ที่จุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์นี้อยู่ที่ระดับ 4 แล้วระดับเสียงจะเลื่อนขึ้นจนจบพยางค์
ที่ระดับ 5

2.2 เสียงวรรณยุกต์กลาง-ขึ้นถึงสูง [K 35] ระดับเสียง
ที่จุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์นี้อยู่ที่ระดับ 3 แล้วระดับเสียงจะสูงขึ้นจนจบพยางค์
ที่ระดับ 5

* ดูรายละเอียดเกี่ยวกับรูปของเสียงวรรณยุกต์อื่น ๆ เพิ่มเติมใน เอกสาร
การสอนชุดวิชาภาษาไทย 3 ของสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
เล่มที่ 1 หน้าที่ 2 โดย ม.ร.ว. กัลยา ตึงศรัทธีย์ หน้า 121-125

2.3 เสียงวรรณยุกต์กลาง-ขึ้น-เสียงกักที่เส้นเสียง [35?]

ระดับเสียงที่จุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์นี้อยู่ที่ระดับ 3 แล้วระดับเสียงจะสูงขึ้นไปจนถึงระดับ 5 และจบลงด้วยเสียงกักที่เส้นเสียง

2.4 เสียงวรรณยุกต์กลาง-ขึ้นถึงกลางค่อนข้างสูง [34]

ระดับเสียงที่จุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์นี้อยู่ที่ระดับ 3 แล้วระดับเสียงจะเลื่อนขึ้นจนจบพยางค์ที่ระดับ 4

2.5 เสียงวรรณยุกต์กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้นถึงกลางค่อนข้างสูง [24] ระดับเสียงที่จุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์นี้อยู่ที่ระดับ 2 แล้วระดับเสียงจะสูงขึ้นจนจบพยางค์ที่ระดับ 4

2.6 เสียงวรรณยุกต์กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้นถึงกลาง [23] ระดับเสียงที่จุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์นี้อยู่ที่ระดับ 2 แล้วระดับเสียงจะเลื่อนขึ้นจนจบพยางค์ที่ระดับ 3

2.7 เสียงวรรณยุกต์ต่ำ-ขึ้นถึงกลาง [13] ระดับเสียงที่จุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์นี้อยู่ที่ระดับ 1 แล้วระดับเสียงจะสูงขึ้นจนจบพยางค์ที่ระดับ 3

2.8 เสียงวรรณยุกต์ต่ำ-ขึ้นถึงกลางค่อนข้างต่ำ [12] ระดับเสียงที่จุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์นี้อยู่ที่ระดับ 1 แล้วระดับเสียงจะเลื่อนขึ้นจนจบพยางค์ที่ระดับ 2

วรรณยุกต์ระดับ-ขึ้น หมายถึง เสียงวรรณยุกต์ที่ระดับเสียงคงที่ช่วงหนึ่งแล้วสูงขึ้นในครึ่งหลังหรือในตอนท้ายของพยางค์ ระดับเสียงอาจสูงขึ้นเพียงเล็กน้อยหรือสูงขึ้นมากก็ได้ เสียงวรรณยุกต์ระดับ-ขึ้นในงานวิจัยนี้มี 7 เสียง ดังนี้

2.9 เสียงวรรณยุกต์กลางค่อนข้างสูง-ระดับ-ขึ้น [445]

ระดับเสียงที่จุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์นี้อยู่ที่ระดับ 4 ระดับเสียงจะคงที่ไปจนจบพยางค์เล็กน้อย จากนั้นระดับเสียงจะสูงขึ้นและจบพยางค์ที่ระดับ 5

2.10 เสียงวรรณยุกต์กลาง-ระดับ-ขึ้น [334] ระดับ

เสียงที่จุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์นี้อยู่ที่ระดับ 3 ระดับเสียงจะคงที่ไปจนจบพยางค์เล็กน้อย จากนั้นระดับเสียงจะสูงขึ้นและจบพยางค์ที่ระดับ 4

2.11 เสียงวรรณยุกต์กลางค่อนข้างต่ำ-ระดับ-ขึ้น [223]

ระดับเสียงที่จุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์นี้อยู่ที่ระดับ 2 ระดับเสียงจะคงที่ไปจนก่อนจบพยางค์เล็กน้อย จากนั้นระดับเสียงจะสูงขึ้นและจบพยางค์ที่ระดับ 3

2.12 เสียงวรรณยุกต์ต่ำ-ระดับ-ขึ้นถึงสูง [115]

ระดับเสียงที่จุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์นี้อยู่ที่ระดับ 1 ระดับเสียงจะคงที่ไปจนประมาณกึ่งกลางของพยางค์ จากนั้นระดับเสียงจะสูงขึ้นจนจบพยางค์ที่ระดับ 5

2.13 เสียงวรรณยุกต์ต่ำ-ระดับ-ขึ้นถึงกลางค่อนข้างสูง [114]

ระดับเสียงที่จุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์นี้อยู่ที่ระดับ 1 ระดับเสียงจะคงที่ไปจนประมาณกึ่งกลางของพยางค์ จากนั้นระดับเสียงจะสูงขึ้นจนจบพยางค์ที่ระดับ 4

2.14 เสียงวรรณยุกต์ต่ำ-ระดับ-ขึ้นถึงกลาง [113]

ระดับเสียงที่จุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์นี้อยู่ที่ระดับ 1 ระดับเสียงจะคงที่ไปจนประมาณกึ่งกลางของพยางค์ จากนั้นระดับเสียงจะสูงขึ้นจนจบพยางค์ที่ระดับ 3

2.15 เสียงวรรณยุกต์ต่ำ-ระดับ-ขึ้นถึงกลางค่อนข้างต่ำ [112]

ระดับเสียงที่จุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์นี้อยู่ที่ระดับ 1 ระดับเสียงจะคงที่ไปจนก่อนจบพยางค์เล็กน้อย จากนั้นระดับเสียงจะสูงขึ้นและจบพยางค์ที่ระดับ 2

วรรณยุกต์ขึ้น-ระดับ หมายถึง เสียงวรรณยุกต์ที่ระดับเสียงสูงขึ้นจากจุดเริ่มต้นในตอนต้นของพยางค์ แล้วระดับเสียงจะคงที่ไปจนจบพยางค์ เสียงวรรณยุกต์ขึ้น-ระดับในงานวิจัยนี้มี 1 เสียงคือ

2.16 เสียงวรรณยุกต์กลางค่อนข้างสูง-ขึ้น-ระดับ [455] ระดับเสียงที่จุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์นี้อยู่ที่ระดับ 4 ระดับเสียงจะสูงขึ้นตอนต้นพยางค์ถึงระดับ 5 จากนั้นระดับเสียงจะคงที่ไปจนจบพยางค์

วรรณยุกต์ตก หมายถึง เสียงวรรณยุกต์ที่ระดับเสียงตกลงจากจุดเริ่มต้นเสียงวรรณยุกต์ตกในงานวิจัยมี 4 เสียงดังนี้

2.17 เสียงวรรณยุกต์กลางค่อนข้างสูง-ตก [42] ระดับเสียงที่จุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์นี้อยู่ที่ระดับ 4 แล้วระดับเสียงจะตกลงมาจนจบพยางค์ที่ระดับ 2

2.18 เสียงวรรณยุกต์กลาง-ตกถึงกลางค่อนข้างต่ำ [32] ระดับเสียงที่จุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์นี้อยู่ที่ระดับ 3 แล้วระดับเสียงจะเลื่อนลงมาจนจบพยางค์ที่ระดับ 2

2.19 เสียงวรรณยุกต์กลาง-ตกถึงต่ำ [31] ระดับเสียงที่จุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์นี้อยู่ที่ระดับ 3 แล้วระดับเสียงจะตกลงมาจนจบพยางค์ที่ระดับ 1

2.20 เสียงวรรณยุกต์กลางค่อนข้างต่ำ-ตก [21] ระดับเสียงที่จุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์นี้อยู่ที่ระดับ 2 แล้วระดับเสียงจะเลื่อนลงมาจนจบพยางค์ที่ระดับ 1

วรรณยุกต์ระดับ-ตก หมายถึง เสียงวรรณยุกต์ที่ระดับเสียงคงที่ช่วงหนึ่งและตกลงในครึ่งหลังหรือในตอนท้ายของพยางค์ ระดับเสียงอาจตกลงเพียงเล็กน้อยหรือตกลงมากก็ได้ เสียงวรรณยุกต์ระดับ-ตกในงานวิจัยนี้มี 4 เสียงดังนี้

2.21 เสียงวรรณยุกต์กลางก่อนข้างสูง-ระดับ-ตกถึงกลางก่อนข้างต่ำ [442] ระดับเสียงที่จุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์นี้อยู่ที่ระดับ 4 ระดับเสียงจะคงที่ไปจนประมาณกึ่งกลางของพยางค์ จากนั้นระดับเสียงจึงตกลงมาจนจบพยางค์ที่ระดับ 2

2.22 เสียงวรรณยุกต์กลางก่อนข้างสูง-ระดับ-ตกถึงต่ำ [441] ระดับเสียงที่จุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์นี้อยู่ที่ระดับ 4 ระดับเสียงจะคงที่ไปจนประมาณกึ่งกลางพยางค์ จากนั้นระดับเสียงจึงตกลงมาจนจบพยางค์ที่ระดับ 1

2.23 เสียงวรรณยุกต์กลางก่อนข้างสูง-ระดับ-ตก-เสียงกักที่เส้นเสียง [441 ?] ระดับเสียงที่จุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์นี้อยู่ที่ระดับ 4 ระดับเสียงจะคงที่ไปจนประมาณกึ่งกลางของพยางค์ จากนั้นระดับเสียงจึงตกลงมาที่ระดับ 1 และจบลงด้วยเสียงกักที่เส้นเสียง

2.24 เสียงวรรณยุกต์กลาง-ระดับ-ตก [332] ระดับเสียงที่จุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์นี้อยู่ที่ระดับ 3 ระดับเสียงจะคงที่ไปจนก่อนจบพยางค์เล็กน้อย จากนั้นระดับเสียงจะตกลงมาที่ระดับ 2 ในตอนท้ายพยางค์

วรรณยุกต์ขึ้น-ตก หมายถึง เสียงวรรณยุกต์ที่ระดับเสียงสูงขึ้นในช่วงแรกแล้วกลับตกลง ในรูปนี้ของเสียงวรรณยุกต์ระดับเสียงอาจสูงขึ้นหรือตกลงเพียงเล็กน้อยหรือมากก็ได้ และจุดเปลี่ยนทิศทางของระดับเสียงจะอยู่ตอนต้น ตอนกลาง หรือตอนท้ายพยางค์ก็ได้ เสียงวรรณยุกต์ขึ้น-ตกในงานวิจัยนี้มี 5 เสียงดังนี้

2.25 เสียงวรรณยุกต์กลางก่อนข้างสูง-ขึ้น-ตกถึงกลางก่อนข้างสูง [454] ระดับเสียงที่จุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์นี้อยู่ที่ระดับ 4 ระดับเสียงเลื่อนสูงขึ้นจนถึงระดับ 5 ก่อนจบพยางค์เล็กน้อย แล้วตกลงมาที่ระดับ 4 ในตอนท้ายพยางค์

2.26 เสียงวรรณยุกต์กลางค่อนข้างสูง-ขึ้น-ตกถึงกลางค่อนข้างต่ำ [๓ 452] ระดับเสียงที่จุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์นี้อยู่ที่ระดับ 4 ระดับเสียงจะสูงขึ้นไปจนถึงระดับ 5 ที่ประมาณกึ่งกลางของพยางค์ จากนั้นระดับเสียงจึงตกลงมาจนจบพยางค์ที่ระดับ 2

2.27 เสียงวรรณยุกต์กลางค่อนข้างสูง-ขึ้น-ตกถึงต่ำ [๓ 451] ระดับเสียงที่จุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์นี้อยู่ที่ระดับ 4 ระดับเสียงจะสูงขึ้นจนถึงระดับ 5 ที่ประมาณกึ่งกลางของพยางค์ จากนั้นระดับเสียงจึงตกลงมาจนจบพยางค์ที่ระดับ 1

2.28 เสียงวรรณยุกต์กลางค่อนข้างสูง-ขึ้น-ตก-เสียงกักที่เส้นเสียง [๓? 451?] ระดับเสียงที่จุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์นี้อยู่ที่ระดับ 4 ระดับเสียงจะสูงขึ้นจนถึงระดับ 5 ที่ประมาณกึ่งกลางของพยางค์ จากนั้นระดับเสียงจึงตกลงมาที่ระดับ 1 และจบลงด้วยเสียงกักที่เส้นเสียง

2.29 เสียงวรรณยุกต์กลาง-ขึ้น-ตก [๓ 343] ระดับเสียงที่จุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์นี้อยู่ที่ระดับ 3 ระดับเสียงจะเลื่อนขึ้นจนถึงระดับ 4 ก่อนจบพยางค์เล็กน้อย แล้วตกลงมาที่ระดับ 3 ในตอนท้ายพยางค์

วรรณยุกต์ขึ้น-ระดับ-ตก หมายถึง เสียงวรรณยุกต์ที่ระดับเสียงสูงขึ้นในช่วงแรก จากนั้นระดับเสียงลงที่ไปจนใกล้จะถึงท้ายพยางค์ แล้วจึงตกลงเล็กน้อย เสียงวรรณยุกต์ขึ้น-ระดับ-ตกในงานวิจัยนี้มี 1 เสียงคือ

2.30 เสียงวรรณยุกต์กลางค่อนข้างสูง-ขึ้น-ระดับ-ตก [๓ 4554] ระดับเสียงที่จุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์นี้อยู่ที่ระดับ 4 ระดับเสียงจะสูงขึ้นในตอนต้นพยางค์ถึงระดับ 5 จากนั้นระดับเสียงจะคงที่ไปจนก่อนจบพยางค์เล็กน้อย แล้วระดับเสียงจะตกลงมาที่ระดับ 4 ในตอนท้ายพยางค์

วรรณยุกต์ตก-ขึ้น หมายถึง เสียงวรรณยุกต์ที่ระดับเสียงตกลงในช่วงแรกแล้วกลับสูงขึ้นในรูปนี้ของเสียงวรรณยุกต์ ระดับเสียงอาจตกลงหรือสูงขึ้นเพียงเล็กน้อยหรือมากก็ได้ และจุดเปลี่ยนทิศทางของระดับเสียงจะอยู่ที่ตอนต้น ตอนกลาง หรือตอนท้ายของพยางค์ก็ได้ เสียงวรรณยุกต์ตก-ขึ้นในงานวิจัยนี้มี 2 เสียงคือ

2.31 เสียงวรรณยุกต์กลางค่อนข้างสูง-ตก-ขึ้น [N 424]

ระดับเสียงที่จุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์นี้อยู่ที่ระดับ 4 ระดับเสียงจะตกลงมาสู่ระดับ 2 ที่ประมาณกึ่งกลางของพยางค์จากนั้นระดับเสียงจะสูงขึ้นจนจบพยางค์ที่ระดับ 4

2.32 เสียงวรรณยุกต์กลางค่อนข้างต่ำ-ตก-ขึ้น [V 214]

ระดับเสียงที่จุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์นี้อยู่ที่ระดับ 2 ระดับเสียงจะเลื่อนลงมาสู่ระดับ 1 ที่ประมาณกึ่งกลางของพยางค์ จากนั้นระดับเสียงจะสูงขึ้นจนจบพยางค์ที่ระดับ 4

ระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นย่อย 12 กลุ่ม (ดูภาพที่ 18 หน้า 77)

1. ภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 1

แหล่งที่ใช้ภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 1 มีจำนวน 4 จุดคือ

จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อำเภอเมือง ตำบลอ่าวน้อย บ้านคันบันได(จุดที่1)

อำเภอทับสะแก ตำบลห้วยยาง บ้านน้ำตก(จุดที่2)

บ้านห้วยยาง(จุดที่3)

ตำบลทับสะแก บ้านชายทะเลทุ่งประจวบ

(จุดที่ 6)

ภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 1 มีระบบวรรณยุกต์ซึ่งประกอบด้วยหน่วยเสียงวรรณยุกต์
5 หน่วยเสียง (ดูภาพที่ 20) ดังนี้

ภาพที่ 20 แสดงการแยกเสียงวรรณยุกต์และลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นย่อย
กลุ่มที่ 1

	A	B	C	DL	DS
1	จ.1				
2		จ.3	จ.4	(จ.3)	
3	จ.2				
4		จ.4	จ.5	(จ.4)	(จ.5)

จุดที่ 1

	A	B	C	LL	DS
1	424				
2		22	441?		22
3	34				
4		441?	35?	441	55

จุดที่ 2

	A	B	C	DL	DS
1	424				
2		11	441?		11
3	24				
4		441?	35?	441	55

จุดที่ 3

	A	B	C	DL	DS
1	424				
2		21	451?	21	11
3	334				
4		451?	35?	451	55

จุดที่ 6

	A	B	C	DL	DS
1	214				
2		11	451		11
3	34				
4		451	35	451	55

2. ภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 2

แหล่งที่ใช้ภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 2 มีจำนวน 1 จุด คือ

จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อำเภอทับสะแก ตำบลเขาฉาด บ้านทุ่งกลาง (จุดที่ 15)

ภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 2 มีระบบวรรณยุกต์ซึ่งประกอบด้วยหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง (ดูภาพที่ 21) ดังนี้

ภาพที่ 21 แสดงการแยกเสียงวรรณยุกต์และสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 2

	A	B	C	DL	DS
1	จ.1				
2		จ.3	จ.4		(จ.3)
3	จ.2				
4		จ.4	จ.5		(จ.4)

จุดที่ 15

	A	B	C	DL	DS
1	214				
2		11	452		11
3	33,34				
4		452	35	452	42,55

3. ภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 3

แหล่งที่ใช้ภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 3 มีจำนวน 2 จุด คือ

จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อำเภอทับสะแก ตำบลห้วยยาง บ้านทุ่งแสงอรุณ(จุดที่ 4)

ตำบลเขาล้าน บ้านพุตะแบก หมู่ 4 (จุดที่ 14)

ภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 3 มีระบบวรรณยุกต์ซึ่งประกอบด้วยหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียง (รูปภาพที่ 22) ดังนี้

ภาพที่ 22 แสดงการแยกเสียงวรรณยุกต์และสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 3

	A	B	C	DL	DS
1	ว.1				
2	ว.2	ว.4	ว.5	(ว.4)	
3					
4	ว.3	ว.5	ว.6	(ว.5)	(ว.6)

จุดที่ 4

	A	B	C	DL	DS
1	424				
2	343	22, 21	451?	12	22
3					
4	114	451?	35?	451	45

จุดที่ 14

	A	B	C	DL	DS
1	424				
2	343	33	451?		33
3					
4	113	451?	35?	451	55, 11

4. ภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 4

แหล่งที่ใช้ภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 4 มีจำนวน 1 จุดคือ

จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อำเภอทับสะแก ตำบลทับสะแก บ้านตงยาง (จุดที่ 9)

ภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 4 มีระบบวรรณยุกต์ซึ่งประกอบด้วยหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียง (ดูภาพที่ 23) ดังนี้

ภาพที่ 23 แสดงการแยกเสียงวรรณยุกต์และสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 4

	A	B	C	DL	DS
1	ว.1				
2	ว.2	ว.4	ว.5	(ว.4)	
3					
4	ว.3	ว.5	ว.6	(ว.5)	

จุดที่ 9

	A	B	C	DL	DS
1	424				
2	343	22, 21	451 ?	22	
3					
4	115	451 ?	35 ?	451	42

5. ภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 5

แหล่งที่ใช้ภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 5 มีจำนวน 1 จุดคือ

จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อำเภอบางสะพาน ตำบลกำเน็ดนพคุณ บ้านช่องช้าง

(จุดที่ 29)

ภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 5 มีระบบวรรณยุกต์ซึ่งประกอบด้วยหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 3 หน่วยเสียง (ดูภาพที่ 24) ดังนี้

ภาพที่ 24 แสดงการแยกเสียงวรรณยุกต์และสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 5

	A	B	C	DL	DS
1					
2		ว.1	ว.3	(ว.1)	
3	ว.2				
4					

จุดที่ 29

	A	B	C	DL	DS
1					
2	33	454	11	45	
3	343				
4	11		11		

6. ภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 6

แหล่งที่ใช้ภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 6 มีจำนวน 1 จุดคือ

จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อำเภอทับสะแก ตำบลอ่างทอง บ้านหนองหอย (จุดที่ 23)

ภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 6 มีระบบวรรณยุกต์ซึ่งประกอบด้วยหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 4 หน่วยเสียง (ดูภาพที่ 25) ดังนี้

ภาพที่ 25 แสดงการแยกเสียงวรรณยุกต์และสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 6

	A	B	C	DL	DS
1					
2		ว.1	ว.4	(ว.2)	
3	ว.2				
4			ว.3		

จุดที่ 23

	A	B	C	DL	DS
1			45 55,45		
2		455	44	33	
3	332				
4			11		

7. ภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 7

แหล่งที่ใช้ภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 7 มีจำนวน 2 จุดคือ

จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อำเภอทับสะแก ตำบลทับสะแก บ้านสี่แยกบ้านกลาง

(จุดที่ 10)

ตำบลเขาล้าน บ้านหนองโสน (จุดที่ 11)

ภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 7 มีระบบวรรณยุกต์ซึ่งประกอบด้วยหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 4 หน่วยเสียง (ดูภาพที่ 26) ดังนี้

ภาพที่ 26 แสดงการแยกเสียงวรรณยุกต์และสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ใน ภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 7

	A	B	C	DL	DS
1					
2	จ.2		จ.1	จ.4	
3					
4			จ.3		

จุดที่ 10						
	A	B	C	DL	DS	
1						
2	343		454	44	45	45
3						
4			11			

จุดที่ 11						
	A	B	C	DL	DS	
1						
2	33		455	44	45	45
3						
4			11			

8. ภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 8

แหล่งที่ใช้ภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 8 มีจำนวน 16 จุดคือ

จังหวัดประจวบคีรีขันธ์	อำเภอบ้านชะเอม	ตำบลบ้านชะเอม	บ้านช่องขวาง (จุดที่7)
			บ้านตลาดบ้านชะเอม (จุดที่8)
		ตำบลเขาฉาด	บ้านห้วยแห้ง (จุดที่12)
			บ้านนาล้อม (จุดที่13)
			บ้านพุตะแบกหมู่7 (จุดที่16)
			บ้านสวนขนุน (จุดที่17)
		ตำบลนาหูกวาง	บ้านหนองขวาง (จุดที่19)
			บ้านหนองยาว (จุดที่20)
		ตำบลอ่างทอง	บ้านอ่างทอง (จุดที่21)
			บ้านจักรกระบน (จุดที่22)
	อำเภอบางสะพาน	ตำบลธงชัย	บ้านหนองตาเมือง (จุดที่26)
		ตำบลร่อนทอง	บ้านวังยาว (จุดที่27)
			บ้านป่าร่อน (จุดที่28)
	อำเภอบางสะพานน้อย	ตำบลบางสะพาน	บ้านทุ่งจันทร์ (จุดที่33)
จังหวัดชุมพร	อำเภอปะทิว	ตำบลดอนยาง	บ้านมาบอำมฤต (จุดที่36)
		ตำบลชุมโค	บ้านแหลมแท่น (จุดที่37)

ภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 8 มีระบบวรรณยุกต์ซึ่งประกอบด้วยหน่วยเสียงวรรณยุกต์

5 หน่วยเสียง (ดูภาพที่ 27 ข) ดังนี้

ภาพที่ 27 แสดงการแยกเสียงวรรณยุกต์และสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาไทย
 ทย่อยกลุ่มที่ 8

	A	B	C	DL	DS
1					
2	จ.2	จ.1	จ.4		
3					
4		จ.3	จ.5	(จ.3)	(จ.5)

จุดที่ 7

	A	B	C	DL	DS
1					
2	33	454	44	45	45
3					
4		12	11	12	11

จุดที่ 8

	A	B	C	DL	DS
1					
2	33	454	445	45	45
3					
4		223 22	11	22 23	11

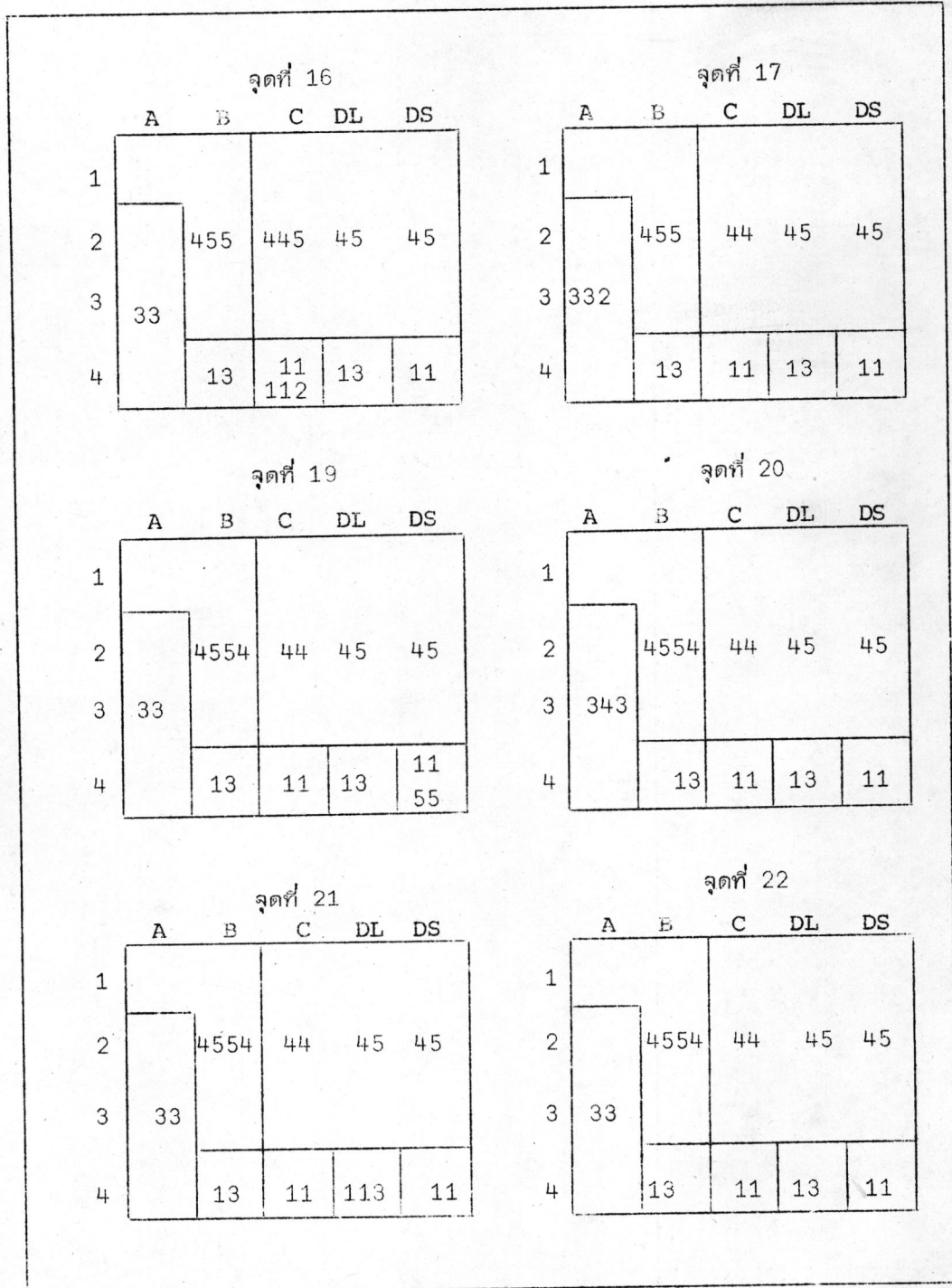
จุดที่ 12

	A	B	C	DL	DS
1					
2	33	454	44	45	45
3					
4		13	11	13	11

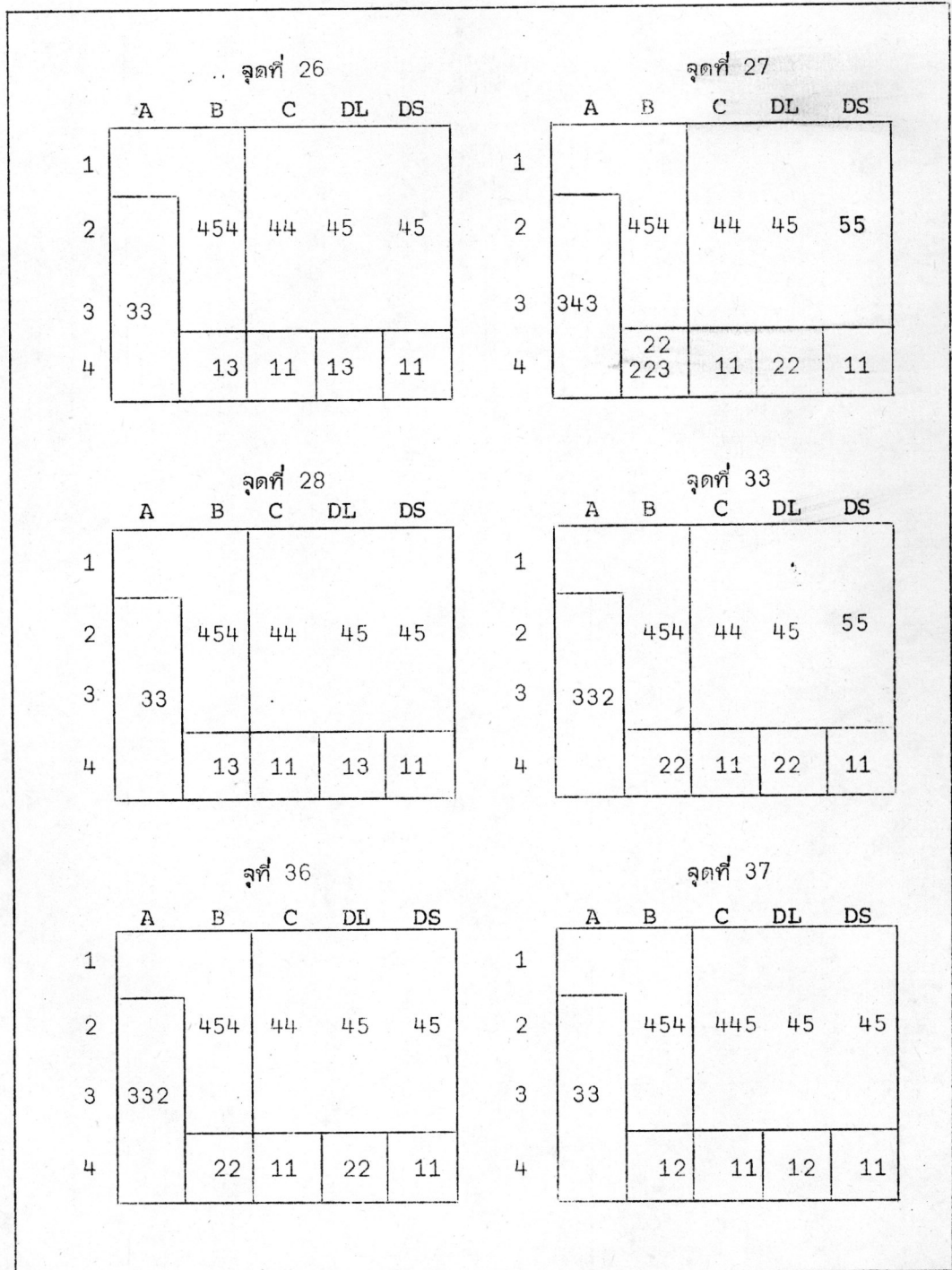
จุดที่ 13

	A	B	C	DL	DS
1					
2	343	454	44	45	45
3					
4		22	11	22	11'

ภาพที่ 27 (ต่อ)

ภาพที่ 27 (ต่อ)

9. ภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 9

แหล่งที่ใช้ภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 9 มีจำนวน 2 จุดคือ

จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อำเภอบางสะพาน ตำบลพงค้อประคำสน์ บ้านชะม่าง (จุดที่ 31)

บ้านม้าร้อง (จุดที่ 32)

ภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 9 มีระบบวรรณยุกต์ซึ่งประกอบด้วยหน่วยเสียงวรรณยุกต์

5 หน่วยเสียง (ดูภาพที่ 28) ดังนี้

ภาพที่ 28 แสดงการแยกเสียงวรรณยุกต์และสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 9

	A	B	C	DL	DS
1					
2		จ.1		จ.4	
3	จ.2				
4		จ.3		จ.5	

จุดที่ 31

	A	B	C	DL	DS
1					
2		454	334 *	45	45
3	332				
4		23		11	

จุดที่ 32

	A	B	C	DL	DS
1					
2		454	44	45	45
3	332				
4		12		11	

* ผู้วิจัยจัดให้เสียงวรรณยุกต์ 45 เป็นเสียงย่อยของหน่วยเสียงวรรณยุกต์เดียวกับเสียงวรรณยุกต์ 334 เนื่องจากในระบบวรรณยุกต์ของจุดเก็บข้อมูลที่ 31 เสียงวรรณยุกต์ 2 เสียงนี้มีความคล้ายคลึงกันทางสัทศาสตร์ และมีระดับเสียงที่ใกล้เคียงกัน

10. ภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 10

แหล่งที่ใช้ภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 10 มีจำนวน 4 จุด คือ

จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

อำเภอทับสะแก ตำบลทับสะแก บ้านทุ่งประดู่ (จุดที่ 5)

อำเภอบางสะพานน้อย ตำบลปากแพรก บ้านปากแพรก (จุดที่ 34)

ตำบลทรายทอง บ้านสามแยกห้วยลึก (จุดที่ 35)

จังหวัดชุมพร

อำเภอท่าแซะ ตำบลท่าข้าม บ้านหนองเรือ (จุดที่ 38)

ภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 10 มีระบบวรรณยุกต์ซึ่งประกอบด้วยหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง (ดูภาพที่ 29) ดังนี้

ภาพที่ 29 แสดงการแยกเสียงวรรณยุกต์และสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาไทย
 ถิ่นย่อยกลุ่มที่ 10

	A	B	C	DL	DS
1					
2	ว.2	ว.1	ว.4		
3					
4	ว.3		ว.5	(ว.3)	

จุดที่ 5

	A	B	C	DL	DS
1					
2	343	454	334	45	45
3					
4	442		11	441	31

จุดที่ 34

	A	B	C	DL	DS
1					
2	343	454	44	45	45
3					
4	22		11	22	

จุดที่ 35

	A	B	C	DL	DS
1					
2	343	454	44	45	45
3					
4	22		11	22	

จุดที่ 38

	A	B	C	DL	DS
1					
2	343	454	44	45	45
3		22		11	22
4	23		32	22	

11. ภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 11

แหล่งที่ใช้ภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 11 มีจำนวน 4 จุดคือ

จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อำเภอทับสะแก ตำบลนาทูกวาง บ้านดอนทราย (จุดที่ 18)

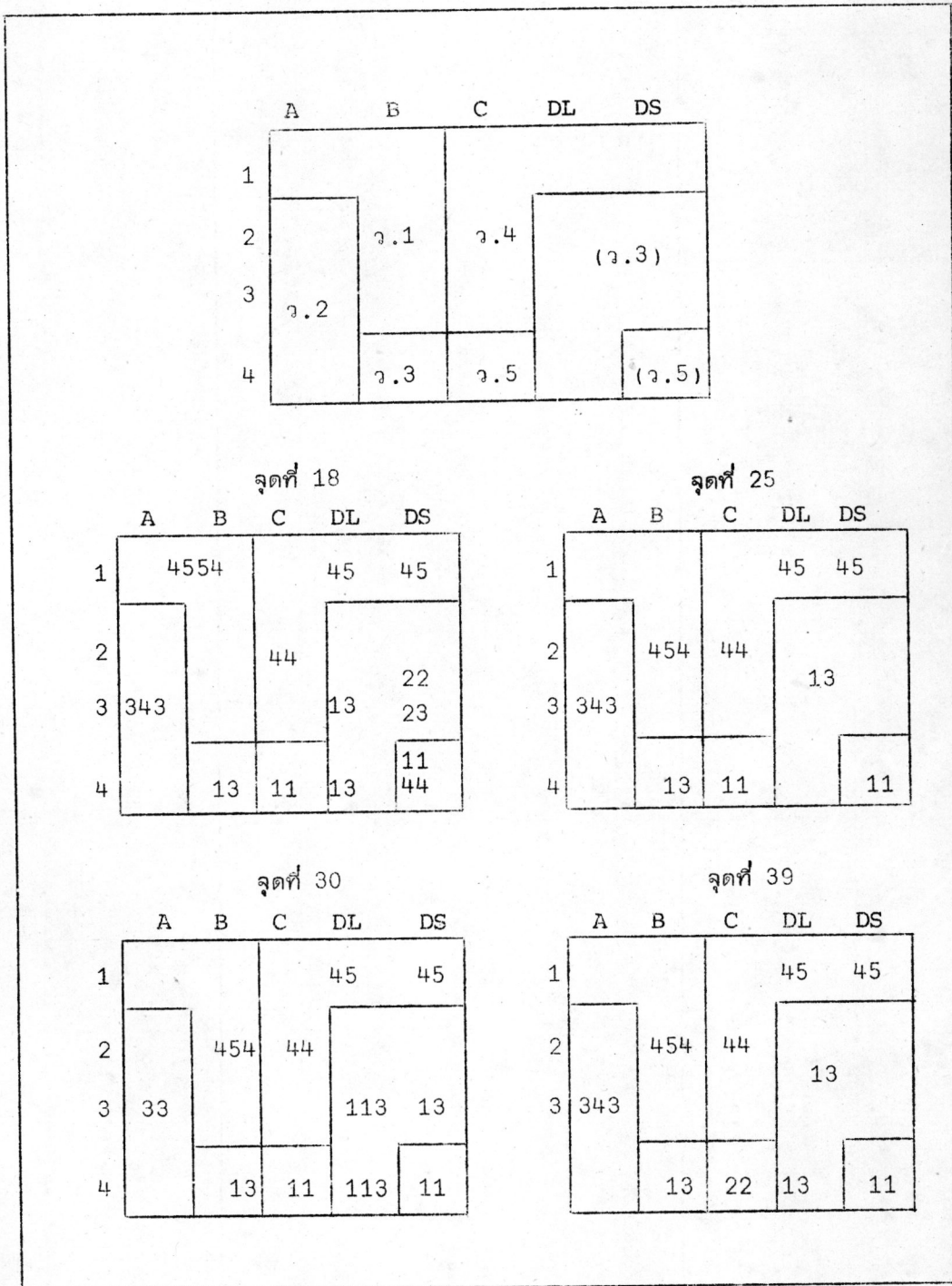
อำเภอบางสะพาน ตำบลธงชัย บ้านทางสาย (จุดที่ 25)

ตำบลกำเนินพุดธ บ้านอ่าวยาง (จุดที่ 30)

จังหวัดชุมพร อำเภอเมือง ตำบลทุ่งคา บ้านดอนมะม่วง (จุดที่ 39)

ภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 11 มีระบบวรรณยุกต์ซึ่งประกอบด้วยหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง (ดูภาพที่ 30) ดังนี้

ภาพที่ 30 แสดงการแยกเสียงวรรณยุกต์และสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์
ในภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 11

12. ภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 12

แหล่งที่ใช้ภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 12 มีจำนวน 1 จุดคือ

จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อำเภอบางสะพาน ตำบลชัยเกษม บ้านหนองหญ้าปล้อง (จุดที่ 24)

ภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 12 มีระบบวรรณยุกต์ซึ่งประกอบด้วยหน่วยเสียงวรรณยุกต์

5 หน่วยเสียง (ดูภาพที่ 31) ดังนี้

ภาพที่ 31 แสดงการแยกเสียงวรรณยุกต์และสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ใน
ภาษาไทยถิ่นย่อยกลุ่มที่ 12

	A	B	C	DL	DS
1					
2	ว.2	ว.1	ว.4	(ว.3)	(ว.2)
3		ว.3	ว.5		(ว.5)
4					

จุดที่ 24

	A	B	C	DL	DS
1			45 45		
2	33	454	44	13	33
3		13	11		11
4					